

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 28 2017, nummers 634 – 651 dinsdag 25 juli 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	6
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Wet Natuurbescherming	7
Waterwet	8
Werkloosheid	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	8
Volksverzekeringen.....	9
Bestuursrecht overig	11
Belastingdienst-Toeslagen.....	11
Subsidie	12
Wet bescherming persoonsgegevens	13
Wet hergebruik overheidsinformatie.....	14
Wet op de rechtsbijstand	15
Vreemdelingenrecht.....	17
Asiel.....	17
Vreemdelingenbewaring	19

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 634

MK ABRS, 19-07-2017, 201604290/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Overbetuwe.

Awb

VERTROUWENSBEGINSEL. In dit geval wegen de belangen van appellant bij de nakoming van de gewekte verwachtingen zwaarder dan het belang dat is gediend met handhavend optreden en het college heeft in redelijkheid geen gebruik mogen maken van zijn bevoegdheid om handhavend op te treden.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 16 mei 2012

([ECLI:NL:RVS:2012:BW5949](#)).

Uit hetgeen hiervoor [...] is opgenomen blijkt dat in een op initiatief van het college gevoerd gesprek naar aanleiding van een mogelijke handhavingsactie door twee gemeentelijke ambtenaren aan [appellant], zonder dat een voorbehoud is gemaakt, is meegedeeld dat voor het hebben van een paardenbak geen vergunningplicht geldt en deze mededeling in een gespreksverslag is opgenomen. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat de uitlatingen van [namen ambtenaren] aan het college kunnen worden toegerekend en dat deze bij [appellant] het gerechtvaardigd vertrouwen hebben gewekt dat het tegen de gerealiseerde paardenbak niet handhavend zou optreden. Dit heeft de rechtbank niet onderkend.

Het vertrouwensbeginsel strekt niet zo ver dat gerechtvaardigde verwachtingen altijd moeten worden nagekomen. Er kunnen belangen aanwezig zijn die zwaarder wegen dan het belang van [appellant] en het honoreren van het bij hem opgewekt vertrouwen. In dit geval is van dergelijke zwaarder wegende belangen naar het oordeel van de Afdeling geen sprake. Hoewel het algemeen belang in beginsel is gediend met handhaving, geldt in dit geval dat het college heeft verklaard dat de geconstateerde overtreding volgens het gemeentelijke handhavingsbeleid een gemiddelde handhavingsprioriteit heeft, hetgeen volgens hem betekent dat alleen themagewijs of aan de hand van een handhavingsverzoek wordt opgetreden. Het handhavend optreden tegen de paardenbak van [appellant] vormt geen onderdeel van een themagewijze handhavingsactie tegen zonder daartoe verleende vergunning gerealiseerde paardenbakken. Ten aanzien van het door [partijen] ingediende verzoek om handhaving wordt overwogen dat de door hen aan dat verzoek ten grondslag gelegde overlast van de paardenbak met name betrekking heeft op stofhinder die wordt veroorzaakt door het gebruik van de paardenbak. Niet in geschil is echter dat het gebruik ten behoeve van manegeactiviteiten van de paardenbak valt onder het gebruiksovergangsrecht van het bestemmingsplan. Daarnaast is de woning van [appellant] gelegen tussen de paardenbak en de woning van [partijen] en fungeert deze in zoverre als een buffer tegen stofhinder. Niet is gebleken dat de enkele aanwezigheid van de paardenbak los van het gebruik daarvan tot overlast leidt. Voorts is van belang dat binnen de gemeente Overbetuwe een groot aantal vergunningplichtige paardenbakken aanwezig is waarvoor geen vergunning is verleend. Daargelaten of deze paardenbakken gelijk kunnen worden gesteld aan de paardenbak van [appellant], geldt dat het college niet voornemens is op korte termijn tegen deze paardenbakken

handhavend op te treden, hetgeen bevestigt dat de realisering van een paardenbak zonder daartoe verleende vergunning geen hoge handhavingsprioriteit heeft. Gelet hierop en nu de paardenbak reeds sinds 1998 op het perceel aanwezig is en daartegen niet eerder handhavend is opgetreden, is de Afdeling van oordeel dat de belangen van [appellant] bij de nakoming van de gewekte verwachtingen in dit geval zwaarder wegen dan het belang dat is gediend met handhavend optreden en dat het college in redelijkheid geen gebruik heeft mogen maken van zijn bevoegdheid om handhavend op te treden tegen de realisering van de paardenbak door [appellant].

[ECLI:NL:RVS:2017:1946](#)

JnB2017, 635

ABRS, 19-07-2017, 201605698/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Awb 6:7, 6:24

DIGITAAL HOGER BEROEP. TERMIJNOVERSCHRIJDING. Te laat instellen digitaal hoger beroep in dit geval niet verschoonbaar. Een gebruiker van het digitale loket is in staat om een succesvolle verzending aannemelijk te maken en dit mag daarom ook van appellant worden verlangd. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij binnen de termijn digitaal hoger beroep heeft ingesteld

De Afdeling stelt voorop dat het digitaal loket waarop met behulp van een DigiD-code hoger beroep kan worden ingesteld tegen een aangevallen uitspraak zo is ingericht dat de verzending van een hoger beroepschrift uitdrukkelijk wordt bevestigd. Tijdens de sessie om hoger beroep in te stellen wordt op een gegeven moment het zogenoemde controleformulier getoond met daarop een overzicht van alle ingevoerde gegevens en bijlagen. Eerst door het indrukken van de knop "formulier verzenden" komt de verzending tot stand. Vervolgens verschijnt een scherm met de mededeling dat het formulier succesvol is verzonden naar de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak met daarbij de vermelding van de datum en het tijdstip van de verzending. Tevens wordt vermeld dat de pagina kan worden geprint voor de eigen administratie van de gebruiker. Gelet hierop is een gebruiker van het digitale loket zoals [appellant] in staat om een succesvolle verzending aannemelijk te maken en de Afdeling is van oordeel dat dit daarom ook van [appellant] mag worden verlangd.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft [appellant] niet aannemelijk gemaakt dat hij op 23 juni 2016 digitaal hoger beroep heeft ingesteld. De door [appellant] overgelegde schermafdrucken tonen weliswaar aan dat hij op 23 juni 2016 een sessie in het digitale loket heeft gestart, maar niet dat die sessie is afgerond met een succesvolle verzending als hiervoor bedoeld.

Daarbij wordt in aanmerking genomen dat medewerkers van de Raad van State die werkzaam zijn bij de afdeling IT onderzoek hebben gedaan naar de digitale sessie van [appellant] (hierna: het onderzoek). Op grond van het onderzoek hebben zij geconcludeerd dat andere gebruikers vlak voor en vlak na de sessie van [appellant] met succes formulieren hebben verzonden en dat er geen meldingen zijn binnengekomen van die andere gebruikers dat het digitaal loket op dat moment niet naar behoren werkte. In

hetgeen [appellant] heeft aangevoerd wordt geen grond gevonden voor het oordeel dat moet worden getwijfeld aan deze conclusie.

in het digitaal loket van de Afdeling en deze sessie heeft doorlopen tot en met het tonen op het scherm van het controleformulier. Daarna is de sessie na zekere tijd automatisch afgebroken zonder dat een verzending van de door hem ingevulde gegevens heeft plaatsgevonden. Ter zitting is [appellant] dit voorgehouden. Naar aanleiding hiervan heeft [appellant] betoogd dat hij niet kon weten dat de verbinding na een periode van inactiviteit automatisch zou worden verbroken zonder dat een verzending heeft plaatsgevonden.

Naar het oordeel van de Afdeling slaagt dit betoog niet.

Een persoon die is ingelogd bij het digitale loket van de Afdeling krijgt na 10 minuten van inactiviteit op het beeldscherm de volgende mededeling: "U bent langer dan 10 minuten inactief. Uw sessie verloopt over 5 minuten." Na 15 minuten van inactiviteit wordt automatisch uitgelogd. Hierbij verschijnt de volgende mededeling op het beeldscherm: "U bent langer dan 15 minuten inactief geweest. Hierdoor is uw sessie verlopen. Om terug te keren naar het startscherm kunt u onderstaande link gebruiken. U kunt zich daar eventueel opnieuw aanmelden." Mocht zich derhalve de situatie hebben voorgedaan dat [appellant] na 15 minuten van inactiviteit zou zijn uitgelogd als hiervoor bedoeld, dan moet het voor hem redelijkerwijs te begrijpen zijn geweest dat de door hem ingevulde gegevens niet met succes waren verzonden naar de Afdeling.

[ECLI:NL:RVS:2017:1955](#)

JnB2017, 636

Rechtbank Oost-Brabant, 14-07-2017, SHE 17/1332

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Reusel-De Mierden, verweerder.

Awb 4:17, 8:55

DWANGSOM BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Niet in geschil is dat verweerder in gebreke is om na de uitspraak van de rechtbank van 1 november 2016 tijdig te beslissen op de aanvraag van eiseres. Omdat van de vorige dwangsom kennelijk een ontoereikende prikkel uitging voor verweerder om de onherroepelijke uitspraak van de rechtbank na te leven en tijdig te beslissen, ziet de rechtbank aanleiding om een hogere dwangsom per dag met een hoger maximum vast te stellen. Daarbij weegt de rechtbank mee de ernst van het niet naleven door verweerder van een onherroepelijke rechterlijke uitspraak. Ook weegt mee de omstandigheid dat verweerder na het verstrijken van de vorige beslistermijn niet heeft gecommuniceerd met eiseres over de stand van zaken rond de aanvraag, behoudens over het, zonder omwegen, betalen van de volgelopen dwangsom. Om de toenemende urgentie te onderstrepen van de noodzaak om zo spoedig mogelijk op de aanvraag te beslissen, zoekt de rechtbank aansluiting bij het systeem van een progressieve dwangsom zoals neergelegd in artikel 4:17 van de Awb.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:3796](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 637

MK ABRS, 19-07-2017, 201605958/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zevenaar, appellant.

Bestemmingsplan "Ruimte voor de rivieren"

HANDHAVING. Opslag van zand. I.c. was ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar geen sprake meer van overtreding van het bestemmingsplan. De rechtbank heeft geoordeeld dat omdat op de locatie zand aanwezig is gebleven dat werd opgeslagen in het voormalige zanddepot, nog steeds sprake is van met de bestemming "Dagrecreatie" strijdige opslag van zand. De rechtbank is van oordeel dat niet kan worden aanvaard dat een met de regels strijdige situatie door verloop van tijd legaal zou worden. Anders dan de rechtbank acht de Afdeling niet de herkomst van het ter plaatse aanwezige zand doorslaggevend, maar de vraag of de wijze waarop en het oogmerk waarmee het thans aanwezig is kan worden aangemerkt als het voortzetten van de voormalige zandopslag. Dat is niet het geval. Het van het voormalige zanddepot resterende zand is gebruikt om het terrein ter plaatse te egaliseren; wat rest is een niet van andere terreinen te onderscheiden grasveld. Er is geen aanleiding om in weerwil van deze feitelijke situatie te oordelen dat sprake is van opslag van zand. Er is ook overigens geen aanleiding voor het oordeel dat (de staat van) het terrein als gevolg van het egaliseren niet in overeenstemming is met het bestemmingsplan.

[ECLI:NL:RVS:2017:1941](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 638

MK ABRS, 19-07-2017, 201605112/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Katwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.1.1 lid 1, 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 3.1.6 lid 2

Verordening Ruimte 2014 van de provincie Zuid-Holland 1.2 lid 1, 2.1.1 lid 1

WABO. Ladder. Aan het begrip "nieuwe stedelijke ontwikkeling" in de Verordening Ruimte 2014 moet dezelfde uitleg worden gegeven als wordt gegeven aan datzelfde begrip in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro.

Verwijzing naar ABRS 24-08-2016 [ECLI:NL:RVS:2016:2316](#). I.c. is geen sprake van een nieuwe stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 2.1.1, eerste lid, van de Verordening Ruimte 2014. Er wordt gebruikgemaakt van een reeds bestaand gebouw, waarin volgens de omgevingsvergunning van de bestemming "Bedrijventerrein" afgeweken wordt om de vestiging van een kinderspeelparadijs met als nevenactiviteit lichte horeca mogelijk te maken. Om het gebouw geschikt te maken voor het nieuwe gebruik zullen slechts kleine, interne verbouwingen plaatsvinden, worden puin in de gevels vervangen door vluchtdeuren en wordt aan twee kanten een steigerdoek geplaatst tegen de regen. Gelet op het voorgaande vindt geen nieuw beslag op de ruimte plaats. De Afdeling ziet evenmin in de functiewijziging van het gebouw aanleiding voor het oordeel dat sprake is van een nieuwe stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro.

[ECLI:NL:RVS:2017:1958](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-07-2017, SHE 16/3487 T
([ECLI:NL:RBOBR:2017:3872](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Natuurbescherming

JnB2017, 639

Voorzieningenrechter rechtbank Noord-Nederland, 12-07-2017 (publ. 14-07-2017) LEE 17-1890

Gedeputeerde Staten van Drenthe, verweerder.

Wet Natuurbescherming (Wnb) 2.7

WET NATUURBESCHERMING. Geen schorsing vergunning verleend op grond van artikel 2.7 van de Wnb. De voorzieningenrechter ziet geen reden om af te wijken van het oordeel van de ABRS in de uitspraak van 17 mei 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1259](#)) dat de ten aanzien van het PAS geconstateerde gebreken geen aanleiding geven voor het treffen van een voorlopige voorziening. Ook in het gegeven dat de ABRS in de genoemde uitspraak prejudiciële vragen met betrekking tot de verenigbaarheid van het PAS met de Habitatrichtlijn aan het Hof van Justitie heeft gesteld, vindt de voorzieningenrechter geen aanleiding tot het treffen van een voorlopige voorziening. In het gegeven dat het Aerius-systeem onvolkomenheden kent, in die zin dat de leefgebieden niet zijn meegenomen, ziet de voorzieningenrechter in dit (specifieke) geval evenmin aanleiding om het bestreden besluit te schorsen.

[ECLI:NL:RBNNE:2017:2582](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

- MK Rechtbank Den Haag, 04-07-2017 (publ. 17-07-2017), SGR 17/625
([ECLI:NL:RBDHA:2017:7448](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 640

MK CRvB, 19-07-2017, 16/6999 WW

Raad van bestuur van het Uuv.

Wet administratieve lastenverlichting en vereenvoudiging in sociale verzekeringswetten (Walvis, wet van 24 juni 2004, Stb. 2004, 311)

Dagloonbesluit 2015 6

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen in verband met starters, stakingsdagen en 104 weken wachttijd Wet WIA (Stb. 2016, 390, Dagloonbesluit 2016)

WW. DAGLOON. De besluitgever heeft in redelijkheid niet tot vaststelling van artikel 6, eerste lid, van Dagloonbesluit 2015 kunnen komen zonder een regeling op te nemen die rekening houdt met de belangen van de werknemers die tijdens de referteperiode minder loon hebben genoten wegens ziekte. Aan de inhoud en de wijze van totstandkoming van artikel 6, eerste lid, van Dagloonbesluit 2015 kleeft dan ook een zodanig ernstig feilen dat dit artikellid om die reden niet als grondslag kan dienen voor daarop in deze situaties te baseren besluiten.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2406](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 641

Voorzieningenrechter CRvB, 14-07-2017 (publ. 19-07-2017), 17/3739 WWB-VV, 17/3741 WWB-VV, 17/3742 WWB-VV, 17/3768 AKW-VV

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam;

Raad van bestuur van de SvB.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 20

AKW 6

PW 11

BIJSTAND. KINDERBIJSLAG. ARREST CHAVEZ VILCHEZ. De voorzieningenrechter is van oordeel dat er vooralsnog van moet worden uitgegaan dat verzoekster 1 een derdelander is. Het is zeer waarschijnlijk dat de aangevallen uitspraken niet in stand zullen blijven en dat daarna de uiteindelijke uitkomst van de procedures aanmerkelijk anders zal zijn. De voorzieningenrechter bepaalt bij wege van voorlopige voorziening dat met ingang van de datum van indiening van verzoeken om voorlopige voorziening, te weten 12 mei 2017, het college en de Svb verzoekster 1 behandelen als behorende tot de kring van rechthebbenden als bedoeld in artikel 11, eerste en tweede lid, van de PW dan wel als ingezetenen en behorende tot de kring van verzekerden als bedoeld in artikel 6 van de AKW, met als peildatum 1 april 2017, en haar overeenkomstig voorschotten op algemene of bijzondere bijstand dan wel op kinderbijslag met ingang van het tweede kwartaal van 2017 verlenen. Voor zover verzoeksters hebben verzocht het college op te dragen het gemis aan kinderbijslag en kindgebonden budget te compenseren, wijst de voorzieningenrechter het verzoek af. De Svb is bij uitspraak van heden opgedragen voorschotten kinderbijslag te verlenen, zodat van gemis daarvan geen sprake is. Voor het kindgebonden budget dient verzoekster 1 zich te wenden tot de Belastingdienst.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2420](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 30 juni 2017 (publ. 19 juli 2017), [ECLI:NL:CRVB:2017:2422](#) en [ECLI:NL:CRVB:2017:2423](#). In de uitspraak van de Raad van 14 juli 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:2421](#), is het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen vanwege het ontbreken van spoedeisend belang.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 642

MK CRvB, 14-06-2017, 14/2544 AWBZ

Awb 4:46, 4:57, 4:85, 4:86, 4:95, 4:97, 4:114, 4:116, 4:124

AWBZ

Regeling subsidies AWBZ (Rsa)

Stichting Zorgkantoor Menzis.

AWBZ. TERUGVORDERING PGB. FRAUDERENDE ZORGAANBIEDER. BRIEF STAATSSECRETARIS VAN VWS VAN 7 DECEMBER 2015. De met de brief van 7 december 2015 beoogde bescherming van de budgethouder moet niet worden geplaatst in het kader van de beoordeling van het vaststellingsbesluit, bedoeld in artikel 4:46 van de Awb, en het terugvorderingsbesluit, bedoeld in de artikelen 4:57 en 4:95 van de Awb, maar in het kader van de invordering. Het Zorgkantoor heeft het pgb van appelllant vastgesteld op nihil en de over 2012 onverschuldigd betaalde voorschotten van appelllant teruggevorderd. Het bestreden

besluit berust op het standpunt dat appellant voor het jaar 2012 niet heeft voldaan aan zijn verplichting om het pgb op juiste wijze te verantwoorden.

Raad: Doel en strekking van de brief van 7 december 2015 van de staatssecretaris van VWS is dat frauderende zorgaanbieders worden aangepakt en dat budgethouders die te goeder trouw zijn worden beschermd. Bij vermoeden van fraude moet een Zorgkantoor al het mogelijke doen om dit te onderzoeken en te bewijzen. In het geval waarin de budgethouder te goeder trouw is, wordt de vordering van het Zorgkantoor op de budgethouder stopgezet. Dat neemt niet weg dat de budgethouder een vordering kan hebben op de vermoedelijk frauderende zorgaanbieder. Het Zorgkantoor neemt deze vordering (door middel van cessie) op de zorgaanbieder over. De Zorgkantoren pakken de vermoedelijk frauderende zorgaanbieders op civielrechtelijke wijze aan.

Hieruit leidt de Raad af dat de met de brief van 7 december 2015 beoogde bescherming van de budgethouder niet moet worden geplaatsd in het kader van de beoordeling van het vaststellingsbesluit, bedoeld in artikel 4:46 van de Awb, en het terugvorderingsbesluit, bedoeld in de artikelen 4:57 en 4:95 van de Awb, maar in het kader van de invordering. Strekking van die bescherming is immers dat het Zorgkantoor de budgethouder beschermt door de uit de terugvordering voortvloeiende vordering door middel van cessie over te nemen om deze op de (vermoedelijk) frauderende zorgaanbieder te verhalen. Daarmee verdraagt zich niet dat de vordering als zodanig – lees: de terugvordering – wordt aangetast.

Wat hiervoor is overwogen houdt in dat in de nu voorliggende bestuursrechtelijke procedure moet worden overgegaan tot een toetsing van het vaststellings- en terugvorderingsbesluit waarbij de brief van de staatssecretaris geen rol kan spelen. Het is aan het Zorgkantoor om deze brief en de effecten daarvan op de individuele zaak te betrekken bij zijn besluitvorming over de invordering. Mocht het Zorgkantoor tot invordering overgaan dan is het aan de budgethouder om deze brief bij wijze van verweer bij de civiele rechter aan te voeren.

Ter zitting heeft de gemachtigde van appellant nader toegelicht dat zijn stelling omtrent de onjuiste handelwijze door Pre-Active betrekking heeft op de tweede helft van 2012. In die periode heeft appellant op aandringen van Pre-Active contante betalingen verricht. Vanaf oktober 2012 heeft hij ondanks de (contante) betalingen geen zorg ontvangen. Appellant heeft hiermee niet voldaan aan de aan het pgb verbonden verplichtingen, waaronder de verplichting tot het doen van girale betalingen en de verplichting dat het pgb is gebruikt voor betaling van AWBZ-zorg. Anders dan appellants gemachtigde stelt, heeft appellant ook voor de eerste helft van 2012 niet voldaan aan de verantwoordingsverplichtingen. Daartoe verwijst de Raad naar de hiervoor aangehaalde overwegingen van de rechtbank en maakt deze overwegingen tot de zijne. Appellant heeft dus geen deugdelijke verantwoording afgelegd over de besteding van het pgb in 2012.

Dit betekent dat het Zorgkantoor bevoegd was om het pgb van appellant op nihil te stellen. (...)

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2408](https://www.ecli.nl/crvb/2017/2408)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2017, 643

ABRS, 19-07-2017, 201606589/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet kinderopvang (Wko) 6 lid 1, 23

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkcp) 1.5, 1.6 lid 1, 1.47a

Besluit registratie kinderopvang (Besluit) 10

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Kinderopvang op grond van een sociaal-medische indicatie is niet in de Wkcp geregeld. Nu gemeenten verantwoordelijk zijn voor deze vorm van kinderopvang, kan [appellant] daarvoor geen beroep doen op de overige bepalingen van de Wkcp.

Nu het gastouderbureau, waarvan [appellant] gebruik maakte, in 2011 niet meer was geregistreerd in het LRKP, is niet voldaan aan één van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor kinderopvangtoeslag. In dit geval is er geen reden om de beëindiging van de registratie van het gastouderbureau niet aan appellant tegen te werpen.

[...] voorschot kinderopvangtoeslag van [appellant] over het jaar 2011 herzien en vastgesteld op nihil.

[...] de rechtbank [heeft] terecht en op goede gronden geoordeeld dat de kinderopvang van [kind 1] in het berekeningsjaar 2011 buiten de reikwijdte van de Wkcp valt en dat [appellant], juist omdat kinderopvang op grond van een sociaal-medische indicatie niet in de Wkcp is geregeld, bij zijn woongemeente een aanvraag om een tegemoetkoming in de kosten van deze kinderopvang had kunnen en behoren te doen. Het betoog van [appellant] dat het feit dat de bepalingen van de Wkcp over kinderopvang op basis van een sociaal-medische indicatie niet in werking zijn getreden niet wegneemt dat hij met toepassing van artikel 1.6, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wkcp nog steeds aanspraak kan maken op een tegemoetkoming op grond van deze wet, faalt. Vast staat dat kinderopvang ten behoeve van [kind 1] heeft plaatsgevonden op grond van een sociaal-medische indicatie. Nu gemeenten verantwoordelijk zijn voor deze vorm van kinderopvang, kan [appellant] daarvoor geen beroep doen op de overige bepalingen van de Wkcp. De omstandigheid dat kinderopvang heeft plaatsgehad op basis van een sociaal-medische indicatie maakt tevens dat, anders dan [appellant] subsidiair betoogt, de aanvraag niet kan worden behandeld als een aanvraag voor kinderopvangtoeslag tegen het reguliere tarief voor kinderopvang. De Wkcp biedt daarvoor geen mogelijkheid. Dat de aanvraag door de Belastingdienst/Toeslagen in behandeling is genomen en dat hij er niet op is gewezen dat de aanvraag bij de gemeente diende te worden gedaan, zoals [appellant] heeft betoogd, maakt het voorgaande niet anders. De Belastingdienst/Toeslagen controleert aanvragen om kinderopvangtoeslag pas achteraf en als aanvrager blijft [appellant] zelf ervoor verantwoordelijk dat hij aan de

voorwaarden voldoet aangezien hij een bijdrage van het Rijk wenst te ontvangen. De rechtbank heeft aldus terecht geoordeeld dat de Belastingdienst/Toeslagen de kinderopvangtoeslag voor het jaar 2011 ten behoeve van [kind 1], althans het voorschot daarvoor, terecht heeft vastgesteld op nihil.

[...] Ingevolge artikel 1.5, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wkcp bestaat aanspraak op kinderopvangtoeslag indien een gastouderbureau is geregistreerd. Tot 2010 ging het daarbij om registratie in de gemeente van vestiging van het betrokken gastouderbureau. Het desbetreffende register werd bijgehouden door het college. De gemeentelijke registers zijn in 2010 - gefaseerd - vervangen door één landelijk register, het LRKP. In het toeslagjaar 2011 was het LRKP volledig in werking. Tussen partijen is niet in geschil dat KTZ gastouderbureau, waarvan [appellant] gebruik maakte, in 2011 niet meer was geregistreerd in het LRKP. Nu daarmee niet wordt voldaan aan één van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor kinderopvangtoeslag, heeft [appellant] geen recht op kinderopvangtoeslag over 2011. [...] In het geval van [appellant] is er geen reden om de beëindiging van de registratie van het gastouderbureau niet aan hem tegen te werpen. Deze beëindiging was kenbaar uit het LRKP, een elektronische databank die voor een ieder op internet is te raadplegen en die juist bedoeld is om ouders sneller en makkelijker duidelijkheid te bieden over registratie. Dat [appellant] niet bedacht was op een wijziging van de status van het gastouderbureau en geen reden had het register kinderopvang te raadplegen, doet hieraan niet af. Daarnaast was het register kinderopvang destijds nog ingevolge artikel 1.46, zesde lid, van de Wkcp bij de gemeentesecretarie kosteloos te raadplegen en gold ingevolge artikel 10, tweede lid, van het Besluit, zoals dat ten tijde van belang luidde, voor het college van Haarlem een plicht tot bekendmaking van de verwijdering van de gegevens in een lokaal verspreid dag-, nieuws- of huis-aan-huisblad. Dat [appellant] in een andere plaats woont dan waar het gastouderbureau was gevestigd, zoals hij heeft aangevoerd, is met de invoering van het LRKP niet meer relevant. Op het college van Haarlem, of dat van zijn woonplaats, rustte voorts geen mededelingsplicht aan [appellant]. Een dergelijke wettelijke plicht rustte evenmin op de betrokken gastouder of op het gastouderbureau, hoewel het uiteraard wel behoorlijk zou zijn om, zodra zij van de verwijdering uit het register op de hoogte zijn, hun cliënten daarvan mededeling te doen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1938](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2017, 644

MK ABRS, 19-07-2017, 201600690/1/A2

Raad voor Rechtsbijstand Amsterdam (lees: het bestuur van de raad voor rechtsbijstand; hierna: de raad).

Awb 4:29

Wet op de rechtsbijstand (hierna: Wrb) 24

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (hierna: Bvr) 28

SUBSIDIE. RECHTSBIJSTAND. Een besluit op aanvraag tot vaststelling van de vergoeding moet worden onderscheiden van een besluit op een aanvraag om toevoeging. Daar komt bij dat de positie van de advocaat bij de verlening van een toevoeging als bedoeld in artikel 24 van de Wrb niet kan worden vergeleken met de positie van een aanvrager van een subsidie in de zin van titel 4.2 van de Awb, aangezien een toevoeging niet ten behoeve van de rechtsbijstandverlener wordt verleend, maar ten behoeve van de rechtzoekende. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 6 augustus 2008, ([ECLI:NL:RVS:2008:BD9408](#)).

De verlening van een toevoeging is niet aan te merken als een beschikking omtrent subsidieverlening, als bedoeld in artikel 4:29 van de Awb. De mededeling van een aantal punten in de brief bij een dergelijk besluit is dus louter informatief van aard en heeft geen rechtsgevolg.

[ECLI:NL:RVS:2017:1970](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wet op de rechtsbijstand", JnB2017, 648.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2017, 645

MK Tussenuitspraak Rechtbank Midden-Nederland, 07-07-2017 (publ. 17-07-2017), UTR 16/4199 T

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerster.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1 onder a, 60

Wet marktordening gezondheidszorg (Wmg) 65, 70

Regeling categorieën Wmg (Regeling) 2, 4

WET BESCHERMING PERSOONSGEGEVENS. Afwijzing handhavingsverzoek verzamelen, verwerken, en verstrekking aan derden van persoonsgegevens in het Diagnose-behandelcombinatie-informatiesysteem (DIS). De NZa is derde partij.

Uit het artikel-60-onderzoek en het bestreden besluit blijkt niet dat verweerster nader heeft onderzocht of de gegevens die de NZa verzamelt en verwerkt noodzakelijk zijn voor de aan de NZa opgedragen taak of taken. Verweerster heeft verder niet onderzocht of de gegevens die de NZa verstrekt aan de derden die zijn genoemd in artikel 70 van de Wmg noodzakelijk zijn voor de uitoefening van de taak of taken van die derden. Verweerster heeft deze toetsing niet nodig gevonden. De rechtbank is van oordeel dat verweerster hiermee heeft miskend dat het haar taak is om op grond van artikel 8 van de Wbp in samenhang bezien met artikel 51, eerste lid, van die wet toezicht te houden op de rechtmatigheid van de verwerking van persoonsgegevens en zo nodig handhavend op te treden tegen een onrechtmatige gegevensverwerking.

De NZa heeft met het verstrekken van de medische persoonsgegevens aan de Minister van VWS en aan het CPB overtredingen begaan. Verweerster heeft onvoldoende gemotiveerd waarom zij dit geval afziet van enige vorm van handhaving. Verweerster heeft onvoldoende toegelicht waarom de Minister van VWS en het CPB in het kader van dit handhavingsverzoek niet door verweerster moeten worden aangesproken.

[ECLI:NL:RBMNE:2017:3422](#)

JnB2017, 646

MK Tussenuitspraak Rechtbank Midden-Nederland, 07-07-2017 (publ. 14-07-2017), UTR 16/3326 T

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerster.

Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest)

Wet bescherming persoonsgegevens 25

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Afwijzing handhavingsverzoek tegen het zonder goedgekeurde gedragscode verzamelen en verwerken van medische persoonsgegevens door de Nederlandse zorgverzekeringsbedrijven.

Er is geen wettelijke verplichting aan te wijzen op grond waarvan de zorgverzekeraars gehouden zouden zijn om een gedragscode op te stellen en deze voor te leggen aan verweerster.

Zorgverzekeraars zijn niet gehouden om volgens een goedgekeurde gedragscode te handelen, maar verweerster moet wel nader onderzoeken of de zorgverzekeraars hun werkwijze in lijn hebben gebracht met de Wbp, het Handvest en artikel 8 van het EVRM, waarbij moet blijken dat zij de conclusies van de rechtbank Amsterdam (uitspraak van 13-11-2013

[ECLI:NL:RBAMS:2013:7480](#)) bij hun handelwijze hebben betrokken.

[ECLI:NL:RBMNE:2017:3421](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet hergebruik overheidsinformatie

JnB2017, 647

MK Rechtbank Midden-Nederland, 07-07-2017 (14-07-2017), UTR 16/4312, UTR 16/4561, UTR 16/4760, UTR 16/4871 T en UTR 16/5281

colleges van burgemeester en wethouders van de gemeente Leusden,

De Ronde Venen, Utrechtse Heuvelrug, Soest, en Bunnik, verweerders.

Wet hergebruik overheidsinformatie (Who) 3, 5 lid 1

WET HERGEBRUIK OVERHEIDSINFORMATIE. Verzoeken op grond van de Who over nieuwsberichten van gemeenten. Daar waar de verweerders als vorm van verstrekking alleen hebben verwezen naar hun website en sociale media hebben zij naar het oordeel van de rechtbank niet voldaan aan wat de Who van

hen vergt. De rechtbank is van oordeel dat voor zowel de TYPO3-gemeenten als de SIMgroep-gemeenten [red: contentmanagementsystemen waarmee de gemeenten werken], via de RSS-feed op een relatief eenvoudige wijze kan worden bereikt dat de gevraagde nieuwsberichten aan eiser in een open machinaal leesbaar bestand worden verstrekt. Deze manier van verstrekking voldoet aan de vereisten van artikel 5, eerste lid, van de Who. Dat wil zeggen dat als verweerders op deze manier hebben voorzien in dat wat eiser heeft verzocht, zij in beginsel aan hun verplichting op grond van de Who hebben voldaan.

[ECLI:NL:RBMNE:2017:3420](https://ecli.nl/RBMNE:2017:3420)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 648

MK ABRS, 19-07-2017, 201600690/1/A2

Raad voor Rechtsbijstand Amsterdam (lees: het bestuur van de raad voor rechtsbijstand; hierna: de raad).

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest) 51

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6, 13

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 7 lid 1 onder a, 12, 24, 37

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria (Brt) 3, 8

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) 1, 5, 5a, 28

RECHTSBIJSTAND. Hetgeen [appellante] heeft aangevoerd over nadelige gevolgen leidt niet tot het oordeel dat de regelgever in redelijkheid niet tot vaststelling van het voorschrift van artikel 5a, vijfde lid, van het Bvr heeft kunnen komen. Geen strijd met artikel 47 van het Handvest, in samenhang met artikel 13 van het EVRM. Evenmin doet zich een schending van artikel 6 van het EVRM voor. Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en het gelijkwaardigheidsbeginsel en het doeltreffendheidsbeginsel zijn niet geschonden.

[...] [Toekenning] vergoeding voor verleende rechtsbijstand ten bedrage van € 256,42 [...].

[...] De toevoeging is verleend voor een aanvraag- en voornemenprocedure in het kader van een vervolgaanvraag voor een verblijfsvergunning asiel, als bedoeld in artikel 28, eerste lid, onderdeel a, van de Vreemdelingenwet 2000 [...]). Deze procedure is geëindigd met een besluit [...], waarbij de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie de aanvraag van [persoon] heeft afgewezen.

[appellante] heeft op 2 februari 2015 verzocht om vergoeding voor de op basis van de toevoeging verleende rechtsbijstand. Naar aanleiding van deze aanvraag heeft de raad een vergoeding van € 256,42 toegekend. Daar de staatssecretaris de aanvraag heeft afgewezen, heeft de raad toepassing gegeven aan artikel 5a, vijfde lid, tweede volzin,

van het Bvr en de vergoeding gebaseerd op twee punten à € 105,96, vermeerderd met 21% BTW.

[...] Exceptieve toetsing

[...] Zij [red: appellante] betoogt dat daarom de norm van twee punten in artikel 5a, vijfde lid, tweede volzin, van het Bvr in strijd is met artikel 7, eerste lid, onder a, van de Wrb en dat de rechtbank dit niet heeft onderkend.

[...] De Afdeling vat hetgeen is aangevoerd over de onevenredig nadelige gevolgen van artikel 5a, vijfde lid, tweede volzin, van het Bvr aldus op dat die bepaling volgens [appellante] in strijd is met het evenredigheidsbeginsel.

[...] Volgens de hiervoor aangehaalde geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5a, vijfde lid, van het Bvr heeft de regelgever voor ogen gehad dat de aangepaste asielprocedure tot doel heeft de verblijfsrechtelijke positie van de vreemdeling zo snel en efficiënt als mogelijk is inzichtelijk te krijgen. Gelet hierop wordt de rechtsbijstandverlener aangemoedigd om zoveel mogelijk feiten tijdens de eerste aanvraagprocedure tot verlening van een verblijfsvergunning aan de orde te stellen. Voor die procedure krijgt de rechtsbijstandverlener de volledige vergoeding, ongeacht de uitkomst. Voor de bepaling van de forfaitaire vergoeding in een geval als het onderhavige is de regelgever ervan uitgegaan dat de rechtsbijstandverlener bij een tweede of volgende asielaanvraag de nieuwe feiten in het licht van de zaak als geheel beoordeelt en dat dit minder inspanning vergt dan een zaak die voor het eerst moet worden beoordeeld. Het gaat bij de vervolgaanvraag dus veelal om een vereenvoudigde rechtsvraag. De regelgever heeft als uitgangspunt genomen dat de nieuwe beoordeling in een dergelijke zaak kan worden vergeleken met de inzet die nodig is voor een lichte adviestoevoeging, waarbij ervan wordt uitgegaan dat de inzet van de rechtsbijstandverlener minder dan vier uur is. Aan de keuze van de regelgever voor een vergoedingensystematiek waarbij wordt gedifferentieerd naar de uitkomst van de zaak - zeven punten bij toewijzing en twee punten bij afwijzing van de aanvraag - ligt de veronderstelling ten grondslag dat een procedure die eindigt met een gehonoreerde vervolgaanvraag een grotere inzet van de rechtsbijstandverlener heeft gevergd. Hierbij wordt aangetekend dat van een professionele rechtsbijstandverlener mag worden verwacht dat hij een behoorlijke inschatting weet te maken of een vervolgaanvraag kansrijk is en dat met de aangepaste asielprocedure onder meer is beoogd de stapeling van procedures te verminderen. Niet is gebleken dat - gegeven ook het forfaitaire karakter van het toevoegingenstelsel - deze uitgangspunten berusten op een onevenredige belangenafweging. Met de rechtbank neemt de Afdeling bij dit oordeel in aanmerking dat de regelgever heeft voorzien in een voortdurende monitoring of er voldoende goede rechtshulpverleners bereid blijven rechtsbijstand te verlenen aan vreemdelingen die een tweede of volgende asielaanvraag willen indienen, waarmee is voorzien in een zekere bewaking en borging van kwaliteit van de rechtsbijstand. Gezien het vorenoverwogene leidt hetgeen [appellante] heeft aangevoerd over nadelige gevolgen niet tot het oordeel dat de regelgever in redelijkheid niet tot vaststelling van het voorschrift van artikel 5a, vijfde lid, van het Bvr heeft kunnen komen. De rechtbank is terecht tot dezelfde conclusie gekomen.

[...] Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en beginselen van doeltreffendheid en gelijkwaardigheid

[...] De conclusie van het vorenoverwogene is dat van strijd met artikel 47 van het Handvest, in samenhang met artikel 13 van het EVRM, geen sprake is. Evenmin doet zich een schending van artikel 6 van het EVRM voor.

[...] Het gelijkwaardigheidsbeginsel en het doeltreffendheidsbeginsel hebben betrekking op de grenzen die door het Hof van Justitie in zijn rechtspraak zijn gesteld aan de procedurele autonomie van lidstaten.

[...] Daargelaten of het doeltreffendheidsbeginsel van toepassing is op een voornemenprocedure bij een bestuursorgaan, waarop de bij besluit van 15 augustus 2014 verleende toevoeging uitsluitend betrekking heeft, is dit beginsel niet geschonden. [appellante] heeft niet aannemelijk gemaakt dat de van toepassing zijnde regels over de vergoeding voor rechtsbijstand in dit geval de uitoefening van door het Unierecht verleende rechten in de praktijk onmogelijk of uiterst moeilijk maken. Daar komt bij dat, zoals onder 9.5 is overwogen, de regelgever heeft voorzien in een voortdurende monitoring of er voldoende rechtshulpverleners bereid blijven rechtsbijstand te verlenen in zaken als die van [persoon].

Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en het gelijkwaardigheidsbeginsel en het doeltreffendheidsbeginsel zijn derhalve niet geschonden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1970](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'Subsidie' JnB2017, 644.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 649

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 04-07-2017 (publ. 20-07-2017), AWB 17/11497, AWB 17/11500, AWB 17/11505, AWB 17/11506

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30a lid 1 c

Vb 2000 3.106a lid 1 e

Vluchtelingenverdrag 1 onderdeel A lid 2

ASIEL. Verweerder heeft de aanvragen afgewezen als kennelijk ongegrond, omdat hij Koeweit als veilig derde land heeft aangemerkt. De rechtbank is van oordeel dat bescherming moet worden geboden door de overheidsautoriteiten. Verweerder heeft onvoldoende onderbouwd dat eisers in Koeweit bescherming kunnen krijgen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag.

Eisers hebben een aanvraag ingediend ter verkrijging van een asiolvergunning. Zij hebben de Syrische nationaliteit, maar zijn geboren en getogen in Koeweit. Verweerder

heeft de aanvragen afgewezen als kennelijk ongegrond, omdat hij Koeweit als veilig derde land heeft aangemerkt.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat is voldaan aan de vereisten, genoemd in de onderdelen a, b, c en d van artikel 3.106a, eerste lid van het Vb 2000. Verweerder heeft echter onvoldoende gemotiveerd dat (ook) is voldaan aan het vereiste in onderdeel e, van dit artikellid. Hierin is bepaald dat in het derde land de mogelijkheid moet bestaan voor een vreemdeling om om een vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien die vreemdeling als vluchteling wordt erkend, hij bescherming kan ontvangen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag.

De rechtbank heeft hiertoe overwogen dat artikel 3:106, eerste lid, onderdeel e, van het vb 2000 niet vereist dat het derde land daadwerkelijk lid is bij het Vluchtelingenverdrag. Voldoende is dat op grond van de feitelijke situatie aldaar duidelijk is dat bescherming wordt geboden overeenkomstig dit verdrag. Bij de beantwoording van de vraag of hiervan sprake is, dient te worden gekeken naar de omvang van de bescherming die het Vluchtelingenverdrag beoogt te bieden. Daarbij acht de rechtbank niet alleen de aard van de bescherming van belang, maar tevens door wie deze bescherming dient te worden geboden.

Op grond van het bepaalde in artikel 1, onderdeel A, lid 2, van het Vluchtelingenverdrag, in samenhang met hetgeen hierover in het Handboek van de UNHCR is vermeld (in de parafen 97 t/m 100), is de rechtbank van oordeel dat bescherming moet worden geboden door de overheidsautoriteiten. Bescherming door de overheidsautoriteiten is niet gelijk te stellen met bescherming door de UNHCR.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:8068](https://ecli.nl/RBDHA:2017:8068)

JnB2017, 650

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 29-06-2017 (publ. 20-07-2017), AWB 17/4627

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29 lid 2

Richtlijn 2003/86/EG 4 lid 5

Richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging paragraaf 2.3

ASIEL. Nareis. Echtgenote nog geen 18 jaar. Verweerder moet beoordelen of de motivering van artikel 4, vijfde lid, van Richtlijn 2003/86/EG, gelet op de individuele omstandigheden van eiseres en referent, van toepassing is.

Ingevolge artikel 4, vijfde lid, van de Richtlijn 2003/86/EG (hierna: de Richtlijn) kunnen de lidstaten, met het oog op een betere integratie en teneinde gedwongen huwelijken te voorkomen, eisen dat de gezinshereniger en zijn echtgenote een minimumleeftijd hebben, en ten hoogste de leeftijd van 21 jaar hebben, alvorens de echtgenote zich bij hem kan voegen. In paragraaf 2.3 van de Richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging (COM(2014)210) (hierna: de Richtsnoeren) staat dat de bevoegdheid om een minimumleeftijd te vereisen alleen mag worden gebruikt om de integratie te bevorderen en gedwongen huwelijken te voorkomen. De lidstaten mogen de minimumleeftijd dus alleen voor dit doel

voorschrijven en niet op een manier die afbreuk zou doen aan het doel en het nuttig effect van de Richtlijn. Voorts staat in de Richtsnoeren vermeld dat de minimumleeftijd als richtsnoer kan fungeren, maar dat deze niet mag worden gebruikt als algemeen minimum waaronder alle verzoeken systematisch worden afgewezen, ongeacht of de situatie van iedere indiener daadwerkelijk is onderzocht (naar analogie van het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (C-578/08) van 4 maart 2010 [[ECLI:EU:C:2010:117](#)]). De minimumleeftijd is slechts een van de verschillende factoren waar rekening mee moet worden gehouden wanneer de lidstaat een verzoek behandelt. Als deze individuele beoordeling uitwijst dat de motivering van artikel 4, vijfde lid, van de Richtlijn niet van toepassing is, moeten de lidstaten overwegen een uitzondering te maken en gezinshereniging toe te staan in gevallen waar niet aan het vereiste van de minimumleeftijd is voldaan.

Gelet op wat hiervoor [...] is overwogen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder ook niet kon volstaan met een verwijzing naar de minimumleeftijd van 18 jaar en het standpunt dat er voor een belangenafweging geen ruimte is. Verweerder had moeten beoordelen of de motivering van artikel 4, vijfde lid, van de Richtlijn, gelet op de individuele omstandigheden van eiseres en referent, van toepassing is. De rechtbank is dan ook van oordeel dat sprake is van een motiveringsgebrek.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7916](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 651

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 20-06-2017 (publ. 17-07-2017), AWB 17/11176

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59, 59a, 59b

VREEMDELINGENBEWARING. De gehele periode van vreemdelingenbewaring, ook die onder een andere categorie, dient te worden meegenomen in de belangenafweging van zes maanden in tegenstelling tot verweerders beleid.

Op 26 november 2016 is eiser op grond van artikel 59a, eerste lid van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld, aangezien er een concreet aanknopingspunt bestond voor een overdracht in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublinverordening). Er is evenwel geen claimakkoord ontvangen van de aangezochte lidstaat, Denemarken. Op 12 januari 2017 is de categorie van de inbewaringstelling gewijzigd, omdat verweerder had begrepen dat eiser de wens te kennen te kennen had gegeven een asielaanvraag in te dienen. Op 13 januari 2017 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld. [...] Het gaat er dus om of verweerder vóór 25 mei 2017 een verzwaarde belangenafweging moest nemen in verband met de totale duur van de opvolgende maatregelen. De rechtbank beantwoordt deze vraag positief. De reden daarvoor is dat de gehele periode

van vreemdelingenbewaring vanaf 26 november 2016 moet worden gezien als vrijheidsbeneming van iemand, die niet door de strafrechter is veroordeeld. Het gaat om een uiterst middel indien er een risico op onderduiken tijdens de verwijderingsprocedure bestaat. Dit brengt met zich mee dat de duur van deze vorm van vrijheidsbeneming met rechtswaarborgen én strikte grenzen dient te zijn omgeven.

Daarbij geldt als uitgangspunt dat naarmate de bewaring/detentie voortduurt, het belang van de desbetreffende vreemdeling om in vrijheid te worden gesteld groter wordt en na zes maanden bewaring in het algemeen zwaarder weegt dan het belang om de vreemdeling ter fine van uitzetting in bewaring te houden. In dit licht is de rechtbank van oordeel dat het beleid van verweerder om de perioden waarin de maatregel dient voor overdacht aan een andere lidstaat dan wel voor het beoordelen van een asielrelaas niet buiten beschouwing kunnen worden gelaten. Daarmee ontstaat het risico dat de maatregelen langer duren dan de voortgang van het onderzoek rechtvaardigt. Het door verweerder gehanteerde beleid in artikel A5, 6.8 van de Vc 2000 – voor zover de perioden van inbewaringstelling op grond van artikel 59a of artikel 59b Vw 2000 buiten beschouwing worden gelaten voor de berekening van de duur van zes maanden – dient buiten toepassing te worden gelaten. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7910](#)

[Naar inhoudsopgave](#)